Zaterdag, 6 Februari 1943 — DAGBLAD — 60ste Jaargang, No. 3820

AMIGOE DI CURAÇAO

Dit blad verschijnt dagelijks (behalve s Zondags)
Abonnementsprijs voor het Staatsdeel
f 1.50 per maand [Aruba f 2.—] bij vooruitbetaling.
Afzonderlijke nummers f 0.10.

Adm.: Tel., 1550. Redactie Tel. 1858.
Hoofdredacteur: Dr. JOH. HARTOG
Spreekuur van de Redactie 16—18 uur.
Bureaux: Conscientiesteeg 27—29.
Adres: Postbus 80, Willemstad.
Uitgeefster: Paulus-drukkerij.

Kantoor Verenigde Staten: M. D. BROMBERG & Asso. Inc.
19 to 25 West 44th Street. New York N. Y.
Kantoor voor Redactie en Administratie Gebiedsdeel Aruba:
J. E. CROES, Postbus 14. Nassaustraat, Oranjestad, Telef. 38

Omwenteling in Italiaans Cabinet.

Mussolini vervangt schoonzoon Ciano als Minister van Buitenlandse Zaken.

Naar men meent, houdt Churchill thans besprekingen met de Spaanse en Portugese leiders.

Boisson van West-Afrika kan 100 000 Senegalese soldaten leveren met een reserve van 200.000.

VOLLEDIGE SAMENWERKING TUSSEN V.S. EN ENGELAND.

Zich richtende tot een groep arbeiders in een vliegtuigfabriek zeide Sir Stafford Cripps, dat er thans een volledige harmonie bestaat tussen de hulpbronnen der Verenigde Staten en van Groot Britannië en een volledige samenwerking tussen de producerende firma's, hetgeen zal leiden tot beider voordeel. Hij zeide, dat Britse vliegtuigen voorzien zijn van Noordamerikaanse machines en schroeven en dat de Noordamerikaanse vliegtuigen van de andere kant ook vliegen met Britse motoren en machines. Hij drukte er zijn vertrouwen over uit, dat deze gang van zaken na de oorlog doorgang vinde. (Ergens in Schotland, (AP) 5.2).

HITLER DOOD?

Joseph Davis, de vroegere Ambassadeur in Rusland, zeide gisteravond in een radio-rede, dat de rouw en droefheid in Duitsland de mogelijkheid te kennen geeft, dat Hitler dood is. Een zegsman van het Departement van Buitenlandse Zaken in Londen gaf evenwel de mening te kennen, dat **de suggesties als zou Hitler dood zijn „volkomen nonsens" zijn.**

Davis zeide: „Deze dagen van rouw en droefheid in Duitsland hebben — naar men veronderstelt — plaats om de nederlaag bij Stalingrad, doch het feit, dat Hitler de vorige week geen redevoering hield op de tiende jaardag van zijn komen aan de macht, geeft de mogelijkheid te kennen, dat Hitler dood is. Maar wat nog als Hitler dood is? De nazie-partij met haar industriële fascisten en militaire leiders is nog in leven. En zelfs indien Hitler dood is, zal het Duitse volk, gevoed door Goebbels' propaganda over de verschrikkelijkheid van een overwinning der Verenigde Landen, de Duitse oorlogsmachine op gang houden" (New York, (AP) 5.2).

100.000 SENEGALEZEN IN DE STRIJD AAN GEALLIEERDE ZIJDE.

Wes Gallagher seint van het Geallieerde Hoofdkwartier in Noord-Afrika:

Gouverneur-Generaal Pierre Boisson verklaarde, dat Frans West Afrika bereid is den Geallieerden 100.000 geoefende Senegalezen te leveren en een reserve van nog 200.000 man, indien men uitrusting en leiding aan deze troepen kan bieden. Op een persconferentie zeide Boisson, dat hij dit aanbod heeft gedaan aan Generaal Henri H. Giraud. Hij deelde mede, dat „de reserve enige militaire oefening heeft gehad, doch dat er een tekort bestaat aan blanke officieren."

Op de vraag, of de Brits-Strijdende Franse aanval op Dakar in 1940 nog steeds een minder gunstig punt is met het oog op de verhoudingen tussen de Generaals Henri Giraud en Charles de Gaulle, antwoordde Boisson dat zulks moeilijk te zeggen valt. Sommigen trekken er zich veel van aan, en weer anderen kan het weinig schelen. Doch dit is van geen belang, aldus Boisson, omdat West-Afrika onder goede toezicht staat.

Verder verklaarde hij, dat het noodzakelijk is, dat alle Fransen één zijn teneinde de Duitsers te verslaan, en hetgeen nodig is om de Duitsers te verslaan, moet ook gedaan worden. Toen hem werd gevraagd, of aanhangers van Generaal De Gaulle mogelijk in aanmerking zouden kunnen komen om de Senegaleze troepen te leiden, antwoordde Boisson, dat het antwoord hierop voor Giraud is weggelegd.

Boisson verklaarde, dat Dakar nooit of te nimmer voor welk doel dan ook gebruikt werd door de nazies, „gelijk de Noordamerikaanse vertegenwoordigers daar ook weten". Hij zeide, dat alle politieke gevangenen in West Afrika op vrije voeten werden gesteld en dat de aanhangers van De Gaulle, die in 1940 werden gevangen genomen, sinds lang naar Frankrijk werden gezonden, waar zij berecht werden en daarna zijn losgelaten. Boisson deelde mede, dat enkele eenheden van de Franse vloot thans dienen samen met de Geallieerden terwijl de vliegvelden en haven in West Afrika ook ten dienste staan der Noordamerikanen en Britten (Geallieerd Hoofdkwartier in Noord-Afrika, (AP) 5.2).

STEUN AAN DE BEVOLKING VAN FRANS AFRIKA.

Edward R. Stettinius Jr., Steunverlenings-Administrateur, zeide, dat 50.000 ton voedsel en andere voorraden reeds verscheept is naar de burgers van Frans Noord-Afrika en dat plannen worden gemaakt om elke maand reusachtige hoeveelheden goederen van de Verenigde Staten te zenden. Voorts zeide hij, dat ook Groot Britannië grote voorraden zendt. Genoemde 50.000 ton kwam ook van Noord-Amerika en Groot Britannië samen. Hij zeide, dat de Britten een convooi, dat met bestemming naar een ander krijgstoneel voer, naar Afrika zonden om „grote hoeveelheden" goederen te leveren aan de noodruftige bevolking in het gebied, dat pas bevrijd werd door de Geallieerde expeditie onder Eisenhower (Washington, (AP) 5.2).

DE EERSTE FOTO.

Terstond na de geboorte van Prinses Margriet Francisca op 19 Januari 1943 werd deze foto genomen, die per luchtpost naar de vrije staatsdelen werd gezonden.

Het nieuws van vandaag.

Als een van de nieuwe drastische maatregelen, die de As in Europa treft om de druk te weerstaan, welke thans van alle kanten door de Geallieerden wordt toegepast, had een gehele omwenteling plaats in het Italiaanse cabinet, waarbij Mussolini zijn schoonzoon Ciano verving als Minister van Buitenlandse Zaken. Tot onder-secretaris voor Buitenlandse Zaken werd benoemd Bastianini, Gouverneur van Dalmatië en vroeger Ambassadeur in Groot Britannië (blz. 3).

En intussen doen steeds meer geruchten de ronde omtrent de verwikkelingen, die in Duitsland plaatsvinden. Sommigen spreken van een aanstaand vredes-offensief der Duitsers en Joseph Davis, de vroegere Noordamerikaanse Ambassadeur in Rusland, gaf zelfs de mogelijkheid te kennen, dat Hitler dood zou zijn. Maar dood of niet, de Duitsers vechten door en Duitsland moet verslagen worden, aldus de Heer Davis (blz. 3).

De Russen zijn hiermede hard bezig. Zij bevinden zich reeds op de toegangswegen van Rostov. Zij staken de bevroren rivier Donets op verschillende plaatsen over en zij bedreigen het grote industrie-centrum Charkov van verschillende kanten. Izyum en Stary Oskol, ten Oosten en Noord-Oosten van de stad, werden reeds veroverd. Talrijke Nazies vinden de dood en velen worden gevangen genomen in het Russische offensief, dat een verbazingwekkende stootkracht vertoont en niet vergeleken kan worden bij dat van de vorige winter. Op sommige plaatsen in de Oekraïne zijn de Russen reeds verder gevorderd dan waar de Duitsers het vorig jaar uitgingen. De strijd zal nu moeten gaan om de punten, waarop de Duitse defensielinie steunt (blz. 3).

Van de zijde der As gist men naar hetgeen Winston Churchill doet. Na Turkije bezocht te hebben, reisde de Premier via Cyprus, Cairo, Tripoli en Gibraltar, maar in Londen schijnt hij nog niet aangekomen te zijn. Alzo meent men, dat hij in Spanje of Portugal besprekingen houdt met de leiders van deze beide neutrale landen (blz. 1).

In Noord-Afrika duren de intensieve patrouille-activiteiten voort. De Geallieerden in Tunis hebben weer de strategische heuvel Djebel Mansour verloren na een kortstondig bezit. Maar de Geallieerde vliegtuigen boeken schitterende resultaten tegen den vijand aan dit front (blz. 1).

Van de strijd in de Stille Oceaan is nog weinig definitiefs bekend. Correspondenten seinen thans verslagen over een aanval van Japanse vliegtuigen op de Noordamerikaanse vloot en berichten komen binnen omtrent uitgebreide Geallieerde luchtactiviteiten (blz. 3).

Tien Nederlandse gijzelaars vermoord.

Enige weken geleden is een Duits onderofficier te Haarlem doodgeschoten. De Duitsers hebben de(n) dader(s) niet kunnen opsporen. Thans hebben zij tien onschuldige Haarlemmers, die gegijzeld waren, doodgeschoten. De namen van zeven hunner luiden: Mr. H. O. Drilsma, K. S. Reulman, W. de la Rive, Barend Chapon, S. Warmenhoven, Pieter Wey en R. Strengholt.

De drie overige namen zullen nader worden bekend gemaakt.

Aan het bovenstaande bericht, en aan het bericht op blz. 2 over de moord op 50 Joegoslavische gijzelaars kunnen wij niet anders toevoegen dan allereerst ons gebed voor de zielerust van de vermoorden. Maar dan paart zich hieraan de uitdrukking van onze afschuw over dit nu reeds enkele malen herhaalde feit, dat gijzelaars worden neergeschoten.

Wat Nederland betreft, is in Mei 1942 het misdadigersregiem met massa-executies begonnen. Er werden er toen 72 tegelijk gedood, kort daarna door 24 anderen gevolgd. Later, in Augustus, begonnen de Duitsers met hun gijzelingssysteem, hetwelk alras aan vijf onschuldigen het leven kostte. In October 1942 werden nogmaals 15 gijzelaars gedood. Thans komt het bericht, dat wederom 10 gijzelaars gedood zijn.

Het doden van gijzelaars is in strijd met elke regel van elementair recht, om van geschreven volkenrechtelijke bepalingen, door Duitsland mede vrijwillig onderteekend, maar te zwijgen.

Herdenken wij de slachtoffers en hun nabestaanden, dan menen wij dit niet beter te kunnen doen dan in de woorden, welke Zijne Excellentie onze Gouverneur heeft neergeschreven bij de moord op de eerste 5 gijzelaars in Augustus:

„Ons medelijden gaat uit naar de velen in Nederland, die deze ontzetting ondergaan. Laat ons hunner gedenken bij de kleine moeilijkheden, welke wij hier te dragen hebben. Laat ons een ogenblik met eerbied denken aan de mannen, die nu hun leven gaven, opdat Nederland later weer leven zal.

De vijand kon hun lichamen doden, hun zielen zijn in Gods hand en Hij uit Wien alle Recht is, zal recht doen op Zijn wijze en in Zijn tijd.

Dit is onze zekerheid bij het horen van schokkend nieuws als dit. Laat het ons, die hier leven, een aansporing zijn als goede Nederlanders ons te vaster aaneen te sluiten met het trotse devies van ons Koningshuis: „Wij zullen handhaven!" En met het vaste voornemen, alles te doen, wat voor onze broeders en zusters in de bezette delen van het Rijk de verlossing uit deze nachtmerrie van leed verhaasten kan.

AP-CORRESPONDENT GESNEUVELD.

Het Britse Ministerie van Luchtvaart maakte bekend, dat Edward Henry Crockett, oorlogscorrespondent van de Associated Pess en toegevoegd bij de Britse vlootstrijdkrachten in het Middellandse Zeegebied, dodelijk werd verwond bij de torpedering van een Brits Marine-vaartuig. De correspondent is hierna gestorven op de Middellandse Zee. Het lijk werd eerst aan boord van een ander schip gebracht en vond later zijn laatste rustplaats op de bodem van de zee. Verdere bijzonderheden omtrent de torpedering werden niet bekend gemaakt.

Crockett laat een vrouw met twee kleine kinderen na. Hij is de eerste correspondent van de Associated Press, die in deze oorlog is gedood, ofschoon verschillenden gewonden werden. Een andere AP-correspondent Witt Hancock wordt als vermist beschouwd, aangezien men niets meer van hem heeft vernomen sedert de Japanners Java onder de voet liepen. De Spaanse burgeroorlog eiste het leven van den AP-correspondent Edward Neil Jr., sportverslaggever en oorlogscorrespondent.

Met de dood van Edward H. Crockett is het aantal Noordamerikaanse correspondenten, die bij het uitvoeren van hun ambt zijn omgekomen, gebracht op 11. Voorts worden er 2 anderen vermist; 33 zijn gewond; 18 bevinden zich in vijandelijke gevangenschap en 57 waren geïnterneerd. Van deze laatsten zijn evenwel de meesten weer naar hun land teruggekeerd (Londen, (AP) 5.2).

Vrede als vrucht van Sociale Rechtvaardigheid.

Legitimiteits- en Nationaliteitsbeginselen niet meer het belangrijkste.

Staatkunde der Veiligstelling volkomen verouderd.

Uruguay's Vice-President over enorme Plaats der Kleine Naties

„A generation which makes Peace and Security its aim is doomed to frustration", verklaart Engels hoogleraar.

Grondslag voor de vrede moet het scheppen zijn van Politieke, Sociale en Economische Voorwaarden, aldus Professor Edward H. Carr.

Toen de zee van onrust, welke in het Europa der Franse revolutie en van Napoleon I gezied had tot bedaren kwam, kwamen in de jaren 1814 en 1815 meer dan 200 vorsten en diplomaten te Wenen bijeen: het Congres van Wenen. Temidden van deze velen waren het vooral Metternich van Oostenrijk, Wellington en Castlereagh van Engeland, Nesselrode van Rusland en Von Humboldt en Hardenberg van Pruisen, die de meeste vraagstukken behandelden. De kern dezer vraagstukken, waarin dus vrijwel alleen de Grote mogendheden iets te zeggen hadden, was: het herstel van een door oorlogen en veldtochten verscheurd Europa.

Hoe de heren op het Congres van Wenen tenslotte de grenslijnen trokken, laten wij in dit artikel buiten beschouwing. Wij willen nagaan, volgens welke beginselen zij te werk gingen. Deze beginselen waren er in hoofdzaak twee: het **legitimiteitsbeginsel en het politiek evenwicht.**

Het legitimiteitsbeginsel wil herstel der wettige vorsten. De doorvoering van dit beginsel bracht mede, dat op het Congres van Wenen bijna overal het „Ancien Régime" hersteld werd. Op den duur zou blijken, dat deze oplossing, bij welke met de veranderde tijd geen of te weinig rekening werd gehouden, slechts de inleiding zou zijn voor de tijd van omwentelingen en reacties, welke van 1815 tot omstreeks 1850 in bijna alle landen van Europa hebben plaats gevonden.

Toen deze tijd van omwentelingen voorbij was, was het Keizer Napoleon III, die het denkbeeld koesterde om het verscheurde Europa dan eindelijk te herstellen.

Het broddelwerk van het Congres van Wenen moest worden vernietigd om plaats te maken voor een nieuw **statenstelsel, gebaseerd op het nationaliteitsbeginsel.** En zo trad in 1856 in Parijs weer een groot Congres samen, waar de kaart van Europa herzien werd volgens het beginsel, dat iedere natie het recht heeft een eenheid te vormen en zelfstandig te zijn. Dit beginsel, het nationaliteitsbeginsel, hoe schoon ook van opzet, was eveneens gedoemd om te mislukken.

Werd het Congres van Wenen een wansucces omdat het een vorstenvrede werd, waarbij geen of te weinig rekening werd gehouden met de wensen van volken, die steeds meer verlicht werden, — het Congres van Parijs liet een grenzenindeling na, die eveneens mislukte, omdat het nationaliteits-beginsel slechts doorgevoerd zou kunnen worden, wanneer de natie een zedelijke rechtseenheid was, die dus een maatschappelijk doel bezit, hetgeen wel van een Staat geldt, maar niet van een Natie, zoals reeds vroeger in „Dagblad Amigoe di Curaçao" van 21 November 1942 uiteengezet.

Dit nationaliteitsbeginsel bleef een alleenzaligmakende leer tot na Wereldoorlog I, want, zoals men zich herinnert, vormt het nationaliteitsbeginsel **nog de grondslag van Wilsons** Veertien Punten van 1918 (Amigoe 19 December 1942). En inderdaad werden na Wereldoorlog I grenzen getrokken, die staten vormden, waar naties dooreen leefden, omdat in **feite niet het welzijn dier kleine naties het eerste en voornaamste oogmerk was, doch veeleer het scheppen van kleine bufferstaten ter veiligstelling van de grote.** Dit systeem, reeds door Karel den Grote toegepast bij de stichting van zogenaamde markgraafschappen (de Oostmark of Oostenrijk tegen de Avaren, de Spaanse Mark tegen de Moren, Brandenburg tegen de Slaven), leidt er toe, dat deze bufferstaten het slagveld worden en de oorlogslasten van de grote en machtige mogendheden dragen. De oplossing van de Oosteuropese quaestie na Wereldoorlog I deed duidelijk zien, dat niet het welzijn der betrokken naties eerste punt van overweging was (immers er werden niet eens alle tot de Vredesconferentie toegelaten), maar de veiligstelling der grote mogendheden.

Het is duidelijk, dat wederzijdse belangen een oplossing vragen, welke niet gemakkelijk te geven zal zijn. Het ligt voor de hand immers, dat de grote mogendheden hier een andere mening huldigen, dan de kleine doen. En beide hebben het recht om de zaak van haar standpunt te bezien.

Het is goed de kolossale praestaties der kleine mogendheden te beklemtonen.

Kolossaal zijn de praestaties van de Serben, Croaten en Slovenen, kolossaal wat gedaan wordt door de Hellenen, kolossaal hetgeen gedaan wordt door de Polen, om niet te spreken van de kolossale praestaties van de Nederlanders en Belgen. Niet verzwegen dient te worden hetgeen gedaan wordt door landen, die officieel als „vijandig" te boek staan, omdat ze door de Duitsers of Italianen geprest werden tot vazalstaten: het onsterfelijke Bulgarije, anti-Duitser dan welk volk er moeilijk te denken valt, Hongarije, Slowakije, Albanië en andere. **Dit is de oorlog der kleine naties, wien recht naar praestaties zal moeten worden gedaan na deze oorlog,** zoals jongstleden Maandagavond aan het banquet van de Pan-Amerikaanse Associatie in Waldorf-Astoria te New York, door den verkozen Vice-President van een „kleine"[1] mogendheid, de Republiek Uruguay, Dr. Alberto Guani, werd betoogd. Guani, reeds geruime tijd Minister van Buitenlandse Zaken van Uruguay, kent de verwikkelingen in de politiek tussen

[1]) Maar naar oppervlakte 5½ x groter dan Europees Nederland!
Aantal inwoners echter slechts ruim 2 millioen.

Grote en Kleine Mogendheden: vóór Wereldoorlog I was hij Uruguees Gezant bij de Oostenrijks-Hongaarse monarchie, na Wereldoorlog I was hij het in Londen, en hij is voorzitter geweest, zowel van de Raad als van de Vergadering van de Volkenbond.

Wat het betekent bufferstaat te zijn, weet Guani, want Uruguay dankte in 1828 zijn onafhankelijkheid aan rivaliteit tussen Argentinië, Brazilië en de belangen van een overzeese Grote mogendheid: Groot Britannië. Guani is de eerste Zuidamerikaanse Minister van Buitenlandse Zaken, die de betrekkingen met de As in deze tweede Wereldoorlog heeft verbroken. Guani heeft op het Westelijk halfrond jongstleden Maandag als stem van de meerderheid der Verenigde Volken, immers bijna alle „Kleine Mogendheden, gediend.

Dat een stelsel van veiligstelling, uitvloeisel van 19-d'eeuwse liberale opvattingen, hierbij weinig kans van slagen zal hebben, ligt voor de hand. Het is Professor Edward Hallett Carr, hoogleraar in de internationale politiek aan de Universiteit van Aberystwyth, Wales, die in zijn boek „Conditions of Peace" (herfst 1942, MacMillan) van dit stelsel zegt, dat „the quest for security inevitably becomes an instrument of reaction", m.a.w., dat veiligstelling nimmer een basis van duurzame vrede kan zijn. Veiligstelling van de kant van één land leidt steeds tot reactie van de kant van het land, dat, omdat het kleiner is of omdat het overwonnen werd, zich niet veilig kan stellen. De gehele geschiedenis is daar om dit aan te tonen.

Veiligstelling moet leiden tot een bewapeningswedstrijd tussen het grote of overwinnende land, dat zich veilig stelde en die veiligstelling moet handhaven, en het kleinere of grote, maar verslagen land, dat pogingen gaat doen de veiligstelling van het andere land te ondermijnen, of zo mogelijk te vernietigen. En als zodanig komen de gevolgen van de theorie der veiligstelling in conflict met de Kerstboodschappen van Pius XII en de Atlantische Brief, die de bewapeningswedloop als een hinderpaal op de weg naar een duurzame vrede zien. Doorvoering van de theorie der veiligstelling dupeert altijd de kleine landen, wier onaantastbare rechten eveneens door Pius XII en Roosevelt & Churchill worden erkend.

Pogingen na de Europese oorlogen om de vrede te bestendigen zijn er altijd geweest, sedert de eenheid der Middeleeuwse Christenheid onder Paus en Keizer verbroken was en de nationale staten steeds scherper tegenover elkander kwamen te staan in belangenoorlogen.

Telkens als Europa ten prooi was geweest aan zulke vernielende belangenoorlogen, werden plannen ontworpen om de toekomstige vrede onaantastbaar te maken. Maar hier lag de fout: de ontwerpen waren er niet op gericht om de vrede te handhaven, maar die bepaalde vrede, welke in het oog der overwinnaars altijd gold als het eind van alle wijsheid.

In zijn boek „Conditions of Peace" schrijft nu de bovengenoemde auteur Edward Hallett Carr, zelf Engelsman, zoon van de grootste der grote mogendheden, die hem eerde met het commandeurschap in de „Order of the British Empire", dat er twee punten zijn, die de toekomstige vredestichters mogen leiden om niet weer te vervallen tot de systemen, die wortelend in de voosheid van het liberalisme, bij herhaling gebleken zijn niet te voldoen. „Vrede kan niet gesticht worden", aldus Carr, „Vrede kan niet bereikt worden door het tekenen van pacten, die oorlogen verbieden en omwentelingen onwettig verklaren."

Eerste principe voor de overwinnaars van deze oorlog zij om de naoorlogse ordening niet in te richten naar voor-oorlogse 19-d'eeuwse beginselen.

Inderdaad is het een verblijdend verschijnsel, dat de jongere generatie ervan overtuigd is, dat de wereld van na de eerste wereldoorlog een ongelukkige en zelfs dwaze wereld was, en dat vrijwel alles van toen moet worden overgedaan en hersteld.

In zijn tweede punt verwerpt Carr het stelsel van veiligstelling. Dit ligt ook voor de hand, want wanneer veiligstelling van het eigen land een reden mag zijn om andere landen te annexeren of afhankelijk te maken, dan is aan Duitsland niets te verwijten.

„Belangrijk en misschien te snel vergeten wordt het rumeuze gevolg van zich te veel bezig te houden met het zich veiligstellen". „De welvarende middel-klassen, die de 19e eeuw beheersten, aldus de bekende Sir Alfred Whitehead, hebben steeds een te grote waarde gehecht aan de rust van het bestaan...... Dat deze middel-klassen zo pessimistisch zijn omtrent de toekomst van de wereld is het gevolg van het verwarren van beschaving met veiligstelling. Er zal in de onmiddellijke toekomst minder veiligstelling zijn dan in het onmiddellijke verleden, minder stabiliteit......" Carr betoogt, dat het streven naar veiligstelling onvermijdelijk een reactie opwekt.

„De botsing van vooruitgang en veiligstelling welke Professor A. G. B. Fisher in zijn boek van deze titel heeft besproken, heeft een betekenis, die ver uitreikt boven de zuiver economische toepassing, welke hij eraan gegeven heeft".

„Ieder, die de geschiedenis van de Volkenbond heeft gevolgd, kent de verlammende uitwerking, welke het woord „security" op elke vooruitstrevende beweging heeft gehad".

De legitimiteitsleer en de nationaliteitsbeginselen zullen na deze oorlog dus niet meer in eerste instantie de grenslijnen bepalen, zoals wij in ons eerder genoemde artikel van 21 November 1942 reeds hebben beschreven naar aanleiding van Dr. C. A. Mac Artney's „Problems of the Danube Basin". Ook het beginsel van veiligstelling, nauw met beide voorgaande verwant, moet van de hand gewezen worden, aldus Carr, althans als eerste principe, want het ligt voor de hand, dat alle drie beginselen steeds een zekere invloed zullen blijven oefenen op het herstel van Europa en de wereld. Meer en meer wint de overtuiging veld, getuigen de vele publicaties over na-oorlogse problemen, dat het kernpunt elders ligt. Van de 20 Vredespunten van Pius XII (Amigoe van 29 Januari 1943) gaan bijna alle punten over sociale voorwaarden en rechten.

Het derde punt van Roosevelts Vier Vrijheden (Amigoe van 19 December 1942) eist vrijheid van gebrek, waaruit het Britse Sociale Plan, dat in „Dagblad Amigoe di Curaçao" van jongstleden Woensdag werd toegelicht, werd geboren. Het is de ordening van onze maatschappij zelve, die de grondslag voor een duurzame vrede moet leggen. Deze vrede moet niet bepaald worden naar het heidense principe van „Indien gij de vrede wilt, bereidt u ten oorlog", maar hij moet, zoals Pius XII zegt, de „vrucht" en, zoals Carr zegt, het „byproduct" van de rechtvaardigheid zijn, die betracht wordt óók tegenover kleine naties en minderheden, óók tegenover den overwonnen vijand.

Indien de overwinnaars van deze tegenwoordige oorlog in staat zullen blijken politieke, sociale en economische voorwaarden te scheppen voor een ordelijke en steeds voortgaande ontwikkeling van de maatschappij, dan zullen zij vrede erlangen en veilig zijn.

DIT IS JE ERFGOED.

In een klein stadje van Joegoslavië woonde een man, die Peter heette, met zijn vrouw Maria. In de dagen, dat Maria een kind verwachtte, veroverden de Duitsers Peters woonplaats en roofden zijn huis en zijn zaak. Peter week uit in de bossen, om te vechten met de Joegoslavische guerrilla-troepen. Enkele weken later werd hij neergeschoten, maar voor hij stierf, nam hij een stompje potlood en schreef een brief aan zijn ongeboren zoon. De kameraden van Peter vonden zijn lijk en de brief, zo schrijft het laatste nummer van „Time".

Op de dag, dat de zegevierende guerrilla-troepen Peters woonplaats opnieuw binnendrongen, vernamen ze, dat zijn weduwe enkele dagen voor de geboorte van haar kind vermoord was. Zo is deze brief, die zijn kameraden niet meer bezorgen konden, een brief geworden aan alle ongeboren kinderen op deze grote, waanzinnige wereld.

„Mijn kind, dat sluimert in de duisternis en knticht verzamelt voor de kamp der geboorte, ik wens je alle goeds.

Nog heb je geen eigen gedaante, je ademt niet en je bent blind. Maar als je tijd gekomen is, jouw tijd en de tijd van je moeder, die ik zielsdiep bemin, dan zal er iets in je zijn, dat je kracht geeft te vechten voor licht en lucht. Dit is je erfgoed als kind, geboren uit de vrouw, — dat je vecht voor licht en volhoudt — zonder te weten waarom.

Moge de vlam, die het glanzende staal van je jeugd hardt, nimmer doven, maar altijd branden; zodat, als je werk is gedaan en je lange dag ten einde, jij nog bent als een wachtvuur aan het eind van een eenzame weg — lief en dierbaar om je weldoende gloed aan alle goede reisvaarders, die licht behoeven in hun duisternis en warmte ter verkwikking.

De geest van verwondering en avontuur, dit teken der onsterfelijkheid, zij je als kind gegeven. Bewaar het voor eeuwig in je hart naast dat, wat altijd het goud zoekt achter de regenboog, de weiden achter de woestijn, de dageraad achter de zee, het licht achter het donker.

Mocht jij steeds zoeken en steeds streven met oprechte trouw en hoge moed, in deze wereld waar de mens zo moede wordt.

Bewaar je ontvankelijkheid voor alles; leer alleen te kiezen, wat je hart als juist erkent.

Bewaar je liefde voor het leven, maar verdrijf je vrees voor de dood. Het leven moet men lief hebben, of het is verloren; maar nimmer wordt het te innig bemind.

Bewaar je vreugde om de vriendschap; leer je vrienden te doorgronden.

Bewaar je onverdraagzaamheid, doch behoud die voor aan wat je hart je slecht noemt.

Behoud je verwondering voor grote en edele dingen als zonlicht en donder, regen en sterren, de wind en de zee, voor het groeien der bomen, de wederkeer der oogst en de grootheid der helden.

Behoed in je hart de honger naar nieuw weten, je haat voor de leugen en de kracht tot verontwaardiging.

Ik weet, dat ik nu sterven moet, en dat jij nu komen moet en staan op de puinhoop van mijn feilen. Vergeef me dit. Ik schaam mij, dat ik je een wanordelijke en onverkwikkelijke wereld laat. Maar het moet zo zijn.

Als een laatste zegening kus ik je voorhoofd in gedachten. Goede nacht jij — en goede morgen en een klare dageraad".

CURACAO

PATER IRENAEUS DE BRUYN O.P.

Hedenmorgen droeg Zijne Hoogwaardige Excellentie Mons. Petrus I. Verriet O.P., Apostolisch Vicarius van Curaçao, een Pontificale H. Mis op voor de zielerust van wijlen Pater Irenaeus Arnoud de Bruyn O.P. Zijne Hoogwaardige Excellentie werd geassisteerd door de Pastoors der stad Pater Martinus van de Elsen O.P., Pater Theodorus Exler O.P. en Pater Clemens D. van der Looy O.P., onderscheidenlijk als Presbyter assistens en troondiakens. Diaken was Pater Athanasius Volk O.P. en subdiaken Pater Michaël Möhlmann O.P. Als ceremonarius leidde Pater Willibrordus Brada O.P. de plechtigheden.

Het zangkoor van de Heilige Anna zong op verdienstelijke wijze de 3-stemmige Mis van Perosi onder leiding van Frater Maria Fidelius. De Heer Jacobo Palm speelde het orgel.

De Pro-Cathedrale Kerk was geheel gevuld met gelovigen, waaronder Zijne Excellentie Doctor Petrus A. Kasteel, Gouverneur van Curaçao. Vooral de jeugd was in groten getale opgekomen om te bidden voor haar beminden leider.

VERENIGINGSNIEUWS.

— R.S.C.: Korfbal: 10 uur A. Amos — Devo.

Athletiek: 10 uur Cross Country op de terreinen van Brakkeput.

Baseball: 14 uur: Lucky Strike — H.N.S.

Voetbal: 10 uur Staco A — Excelsior A; 16.30 uur Finale 2e klasse De West — Tropials.

— **Aloysiuskring:** Morgen houdt de St. Aloysiuskring om 10 uur een vergadering in theater Brion.

„CENTRO SOCIAL" TWEE JAAR OUD.

Morgen viert het „Centro Social Catolico" zijn tweede jaarfeest met een receptie, waarbij waarschijnlijk weer velen hun sympathie met de Club zullen betuigen.

Tevens zal het Centro, dat reeds een belangrijke plaats is gaan bekleden in het sociale leven hier, officieel zijn nieuw Bestuur installeren, dat op de algemene jaarvergadering van 24 Januari jl. verkozen werd.

De nieuwe Voorzitter is de Heer Rafael Hansen, terwijl tot leden gekozen zijn, de Heren: Frank Pietersz, Jacobo Suarez, Victor Maduro, Moises Tweeboom, Enrique Ruiz en Johan E. Mauricio.

Wij wensen Vereniging en Bestuur veel geluk toe op deze tweede jaardag. Moge Haar een lang leven beschoren zijn.

PRINS BERNHARD DANKT.

Het Prins Bernhard Comité Curaçao schrijft ons:

Gelijk bekend heeft het Prins Bernhard Comité Curaçao ter gelegenheid van de geboorte van Hare Koninklijke Hoogheid Prinses Margriet Francisca aan het Prins Bernhard Fonds te Londen een bedrag van ƒ 25.000.— doen overmaken.

In aansluiting hierop heeft genoemd Comité het voorrecht gehad het navolgend radiogram van Zijne Koninklijke Hoogheid Prins Bernhard te mogen ontvangen:

Ottawa.
Prins Bernhard Comité Curaçao,
Prins Bernhard Fonds deBooy Londen telegrafeert mij uw plan gift 25.000 gulden voor mijn fonds ter gelegenheid geboorte Margriet Francisca.
Aanvaardt mijn oprechte dank voor deze belangrijke bijdrage.
Bernhard.

Gebruik makend van deze gelegenheid moge het Prins Bernhard Comité Curaçao aan zijn begunstigers nogmaals zijn hartgrondige dank uitspreken voor al hun bijdragen en giften, welke het Comité in staat stelde dusdanige belangrijke overboekingen te doen geschieden.

Landgenoten! Wij rekenen en vertrouwen op uw verdere medewerking! Nederland heeft uw hulp nodig.

MILITAIRE VOETBALWEDSTRIJD.

De Dienst van Ontwikkeling en Ontspanning deelt mede, dat op Maandagochtend as. om 7.30 uur een voetbalwedstrijd zal worden gespeeld op het Mundo Nobo-terrein tussen een militair elftal van Habaai en een elftal van Suffisant.

50 GIJZELAARS IN BEOGRAD GEËXECUTEERD.

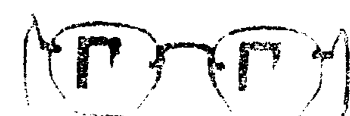
Radio France uit Algiers deelt mede, dat 50 gijzelaars in Beograd werden geëxecuteerd omdat een aanslag werd gedaan op het leven van één Duitsen soldaat (Londen, (AP) 5.2).

NOORDAMERIKAANSE GEINTERNEERDEN NAAR SPANJE.

De radio van Parijs deelde mede, dat 15 Noordamerikaanse parachutisten, die door de autoriteiten van Spaans Marokko geïnterneerd werden, in Madrid arriveerden met een Spaans militair vliegtuig (Londen, (AP) 5.2).

Russen veroveren Izyum en Stary Oskol.

Rostov in onmiddellijk gevaar: Charkov en Kursk bedreigd.

Generaal Andrews Noordamerikaans Bevelhebber in Europa.

RUSSEN VEROVEREN IZYUM EN STARY OSKOL.

De Russische luisterdienst ving het volgende speciale Russische communiqué op:

„Onze troepen bezetten de steden Stary Oskol en Izyum. Op 5 Februari veroverden onze troepen na een hardnekkig gevecht de stad en het spoorwegstation Stary Oskol. Het omsingelde vijandelijke garnizoen werd opgeruimd en gedeeltelijk gevangen genomen. In de Oekraïne veroverden onze troepen de stad en het spoorwegstation Izyum" (Londen, (AP) 5.2).

RUSSISCH SLAGSCHIP ARRIVEERT IN ZWARTE ZEE.

De Russische luisterdienst in Londen ving een bekendmaking op van Radio Moksou, volgens welke het slagschip „Paris Commune" zich bij de Russische Zwarte Zeevloot heeft gevoegd na een reis van drie maanden van de Baltische Zee uit (Londen, (AP) 5.2).

CHURCHILLS REIS.

Gemeld wordt, dat Churchill op Woensdag naar Tripoli vloog en het Britse leger dankte voor de verrichtingen (Caïro, (AP) 5.2).

WAAR IS CHURCHILL?

De nieuwsgierige Duitsers vissen nog naar nieuws omtrent Churchills omzwervingen en gaven in hun radiouitzendingen de mening te kennen, dat de Premier een ontmoeting heeft met de Regerings-Hoofden van Spanje en Portugal. Officiële kringen in Londen zeiden hierover echter niets. De radio van Parijs, die onder nazie-toezicht staat, beweerde, dat Churchill in Gibraltar arriveerde op weg naar huis. Toen spraken volgende berichten, die aan het Scandinavische Telegraafbureau, hetwelk onder Duits toezicht werkt, werden ontleend, over het onverwachte vertrekken van Franco en Salazar uit hun hoofdsteden, klaarblijkelijk op weg naar een plaats in het Zuiden van Portugal waar — naar men zeide — „iets ongewoons gebeurt".

Deze berichten via Stockholm zeiden, dat Franco uit Madrid vertrok naar Portugal, vergezeld van Jordana en de Generaals Aguilar en Moscardo.

Een ander bericht uit dezelfde bron deelde mede, dat Salazar plotseling uit Lissabon vertrok. Hieraan werd toegevoegd, dat troepen en politiemannen in allerijl worden gezonden naar de Spaanse grens in het Zuiden van Portugal. Een volgende radio-uitzending van Parijs zeide, dat een bijeenkomst van het Spaanse cabinet het vertrek van Franco voorafging, doch dat geen communiqué werd uitgegeven (Londen, (AP) 6.2).

VERANDERINGEN IN ITALIAANSE CABINET.

Een uitzending van Rome, welke werd opgevangen door de Associated Press, zeide, dat Mussolini in een omwenteling van het Italiaanse cabinet het Ministerie van Buitenlandse Zaken op zich genomen heeft, waarbij hij zijn schoonzoon Graaf Galeazzo Ciano vervangt, die de post sedert 1936 bekleedde.

Bastianini, Gouverneur van Dalmatië en vroeger Ambassadeur in Groot Britannië, werd Onder-Secretaris van Buitenlandse Zaken, aldus de radio. **Ciano** werd benoemd tot lid van de Fascistische Hoge Raad voor drie jaren, klaarblijkelijk zijn enige post in de nieuwe regeling.

Mussolini houdt reeds portefeuilles van Oorlog, Marine, Luchtvaart en Binnenlandse Zaken. Graaf Dino Grandi, Minister van Justitie en Voorzitter van de Kamer van Fascisten en Corporaties, werd vervangen door **Alfredo de Marsico,** die Lid van de Nationale Raad was. **Baron Giacomo Acerbo,** Voorzitter van de Begrotings-Commissie in de Kamer der Fascisten en Corporaties, wordt de nieuwe Minister van Financiën in opvolging van Paolo Thaon di **Revel.**

Een ander Lid van de Nationale Raad, **Carlo Biggini,** tevens Rector van de Universiteit te Pisa, wordt Minister van Educatie in de plaats van Giuseppe Bottai.

Dr. Zenone Renini, Lid van de Nationale Raad, neemt de post van Minister van Publieke Werken over van Giuseppe Gorla. Senator **Vitorio Cini,** de nieuwe Minister van Verkeer, volgt Giovanni Host Venturi op.

Dr. Carlo Tienego, Praefect van Minister van Corporaties in de plaats van Renato Ricci.

Gateno Polverelli, Lid van de Nationale Raad en thans Onder-Secretaris in het Ministerie van Volksleiding, nam die post over van Alessandro Pavolini.

Bonomi, Lid van de Nationale Raad, is de nieuwe Minister van Handel en Internationale Betalingen in opvolging van Raffaele Riccardi (New York, (AP) 5.2).

ZUIDAMERIKAANSE SENAAT KEURT MOTIE VAN SMUTS GOED.

De Senaat van Zuid-Afrika keurde de motie van Smuts goed om de Zuidafrikaanse troepen in staat te stellen buiten het Afrikaanse vasteland te dienen met 21 stemmen tegen 6. Het Huis van Afgevaardigden keurde de motie gisteren goed (Kaapstad, (AP) 5.2).

COMMUNIQUÉ VAN DE NOORDAMERIKAANSE MARINE.

De Noordamerikaanse Marine gaf het volgende communiqué uit:

„**Stille Zuidzee** (alle data zijn Oosterlengte): In de morgen van 4 Februari bombardeerde een strijdmacht van Dauntless-duikbommenwerpers de Japanse stellingen te Munda op het eiland Nieuw Georgië. De Noordamerikaanse grondstrijdkrachten op het eiland Guadalcanal maakten voortgang langs de Noordkust naar een stelling op 800 meter ten Noord-Westen van Tassafaronga. Sporadische ontmoetingen tussen de Noordamerikaanse en Japanse lucht- en vlootstrijdkrachten in het gebied van de Salomonseilanden duren voort" (Washington, (AP) 5.2).

JAPANSE AANVAL OP NOORDAMERIKAANSE VLOOTSTRIJDKRACHTEN.

Charles McMurtry seint van een vooruitgeschoven basis in de Stille Zuidzee:

De Japanners verloren op zijn minst 17 tweemotorige torpedo - vliegtuigen in een opzienbarende nachtelijke torpedo-aanval op een Noordamerikaanse vlootmacht, hedenavond een week geleden op 55 kilometer ten Zuiden van Guadalcanal in de Salomonseilanden.

Twee golven van 12 vliegtuigen elk vielen de Noordamerikaanse vlootmacht een uur na het ondergaan van de zon op 29 Januari aan. De Japanners wierpen drijvende lichten op het water en gebruikten lichtkogels, die 4 of 5 minuten in de lucht bleven hangen en het toneel helder belichten. De Japanse vliegtuigen, die laag kwamen aan vliegen, waren moeilijk te onderscheiden, doch de lichtkogels hielpen de kanonniers om hen te vinden. Een schip schoot 3 Japs neer en een ander ook 3.

De volgende dag werden 11 Mitsubisji's waargenomen. Hoogvliegende gevechtsvliegtuigen stormden op hen af om hen te onderscheppen en de schepen openden het afweervuur. De Japanners wierpen hun torpedo's op bijna 4000 meter afstands en zetten hun vlucht voort recht in het afweervuur waarbij zij de schepen beschoten.

Noordamerikaanse gevechtsvliegtuigen volgden de Japanners recht door het afweervuur en maakten hen af aan de andere zijde van de schepen. De schepen schoten 6 Japanse vliegtuigen neer en de gevechtsvliegtuigen namen nog 5 voor hun rekening. Alle torpedo's misten (Een vooruitgeschoven basis in de Stille Zuidzee, (AP) 5.2).

DE OPERATIES IN HET VERRE OOSTEN.

Elton Fay seint uit Washington:

Gesteund uit verre luchten en omliggende zeeën door gecoördineerde aanvallen op Japanse versterkingen, haalden de Noordamerikaanse grondstrijdkrachten de greep nauwer toe op Guadalcanal, terwijl zee- en luchtgevechten woedden om het bezit van de Salomonseilanden over het geheie Zuidwestelijke gebied van de Stille Oceaan. Terwijl de bommenwerpers van Generaal Douglas MacArthur naar hun bases terugkeerden van verspreide gebieden, waarbij vijandelijke schepen brandende werden gelaten van Ambon, ten Westen van Nieuw Guinea, tot Talasea verder naar het Oosten, groeven de Noordamerikaanse troepen op Guadalcanal zich in het pas veroverde gebied in na een nieuwe belangrijke opmars.

Niettegenstaande de Marine geen biezonderheden over de vlootgevechten verstrekt, scheen het duidelijk te zijn, dat de „sporadische botsingen", welke zij op zee meldde, deel uitmaakten van een beslissende strijd om vast te stellen of de Japanners versterkingen konden aanvoeren naar hun verzwakte strijdkrachten op de Salomonseilanden (Washington, (AP) 6.2).

TOJO ZEGT, DAT HIJ GEEN DICTATOR IS.

Premier Generaal Hideki Tojo van Japan nam de gelegenheid te baat — aldus een Tokio-bericht, dat door Berlijn werd uitgezonden en door de Associated Press werd opgevangen — om te ontkennen, dat hij Japans dictator is. De Premier verklaarde, dat hij slechts „de maan is, die het licht ontvangt van de zon": den Keizer.

Hieraan voegde hij evenwel toe, dat in oorlogstijd „maatregelen" genomen moeten worden om de oorlogsproductie op te voeren en de oorlog te winnen. De radio zeide, dat Tojo sprak in antwoord op een vraag in het Parlement. Men zeide niet wat de vraag was, doch het antwoord gaf te kennen, dat hij zich verdedigde tegen beschuldigingen, dat hij teveel macht in eigen handen wenst te houden. Tojo zeide, dat „zijn positie niet moest worden vergeleken met die van een dictator". Hij legde er de nadruk op, dat hij niets anders is dan een onderdaan van Zijne Majesteit (New York, (AP) 5.2).

COMMUNIQUÉ VAN NEW DELHI.

Het Noordamerikaanse communique van New Delhi luidt:

„Bommenwerpers van het 10e Noordamerikaanse luchtcorps hebben gisteren de spoorbrug te Myitigne in Birma aangevallen, waar de Japanners een uiterste poging aanwenden om de schade, die door vroegere Geallieerde aanvallen is aangericht, te herstellen. Zij slaagden erin de brug droog te leggen, doch zij werd nog niet in dienst gesteld. De vliegers, die allen terugkwamen, zeiden, dat men vele treffers heeft geboekt" (New Delhi, (AP) 5.2).

ROOSEVELT WIL MEER GELD VOOR DE OORLOGVOERING.

President Roosevelt vroeg aan het Congres nog 4 milliard dollar in contanten en $ 210.000.000 voor contractmachtigingen voor de Marine. De voornaamste posten waren: de handhaving van de scheepvaartbureaux: $ 850.000.000; scheepswerven en dokken $ 800.000.000; vliegwapen $ 562.000.000; gepantserde uitrusting en munitie $ 417.000.000. Het begrotingsbureau zeide, dat deze fondsen nodig zijn, om „te voorzien in bijkomstige noden voor de voortzetting van de oorlog" alsook „teneinde de onvoorziene omstandigheden te bestrijden, welke zijn ontstaan sedert de voorlegging van de begroting voor het belastingpaar 1943" (Washington, (AP) 5.2).

ALLERLAATSTE NIEUWS

— **Moskou:** Het Rode leger snelt naar het Westen en de strijdkrachten van Generaal Vatutin brachten het Rode leger gevaarlijk dicht bij Charkov, aangezien Veliki Burluk op 83 kilometer ten Oosten van Charkov aan de spoorlijn tussen Belgorod en Kupyansk en Olkhovatka op 10 kilometer ten Noord-Oosten daarvan samen werden veroverd met verschillende nederzettingen ten Westen van Kukyansk. De verovering van Yama op 16 kilometer ten Zuid-Oosten van Krasny Liman waar een zijlijn van de Charkov-Rostov spoorlijn leidt naar Vorosjilovgrad, gaf te kennen, dat grote Russische strijdkrachten zich bevinden aan de Zuidelijke oever van de Severn en de Donets. Hier hebben zij op zijn minst 4 bruggehoofden gevestigd: 1) bij Kamensk, 2) bij Proletarsk, 3) bij Izyum en 4) bij Yama. Deze vergroten de bedreiging voor het Donbekken. De verovering van Bobrovo Dvorskoye en Skorodnoye op 32 en 48 kilometer langs de weg tussen Stary Oskol en Belgorod duwde het front nog verder ten Westen van de omsingelde vijandelijke strijdkrachten. Het Rode leger ten Zuiden van Rostov nam nog 3 niet nader genoemde plaatsen alsmede een spoorwegstation en sluit snel de Duitsers in, die vluchten van de enkele overgebleven stellingen in de Noordelijke Caucasus. Bij de operaties ten Zuiden van de rivier Donets in het gebied van Krasny Liman zijn de Russische mobiele treopen in de Duitse achterhoede doorgedrongen. Zij verpletterden de garnizoens van 3 plaatsen, veroverden een voorraadcolonne en richtten over het algemeen een grote verwoesting aan achter het front. Detachementen van het Rode leger, die zich in de richting van Kursk voortbewegen in het gebied van de Zwarte Aarde, welke thans diep onder de sneeuw ligt, veroverden talrijke nederzettingen.

— **Moskou:** „Pravda" zeide, dat Stary Oskol, dat door de Russen veroverd werd, het sterkste verdedigingspunt was, dat de Russen tot nu toe ontmoetten ten Westen van Voronesj. Een hoeveelheid kanonnen en mortieren, alsmede een gepantserde trein werden genomen met een biezonder groot garnizoen, dat de stad beschermde.

— **Geallieerd Hoofdkwartier in Noord-Afrika:** Het communiqué maakte bekend, dat de Geallieerde troepen zijn verdreven van de heuvel Djebel Mansour op 9 kilometer ten Zuid-Oosten van Bou Arada na deze kort bezet te hebben.

Nieuw geluid uit Londen: Bevel in plaats van Verzoek.

Elias van Curaçao licht Musserts „Secretariaat van Staat" toe.

„NIET GLIMLACHEN OM DEZE WANDAAD, ZOLANG ZIJ, DIE IN NEDERLAND ZIJN, ERDOOR GETROFFEN WORDEN".

IN DE VOOR-OORLOGSE 'DEMOLIBERALE' STAAT ZOU VAN DIT BONZENDOM GEEN SPRAKE GEWEEST ZIJN, ALDUS DE RECHTSGELEERDE.

Het verschil tussen Quislings Ministerie en Musserts Staatssecretariaat zal eerst in de practijk blijken, verklaart Meester Elias.

door

Meester Eduard Maurits Elias[1])

Mussert heeft nu een „Secretariaat van Staat" gevormd en er — alsof hij koninkje speelde — nog een „particulier cabinet" aan toegevoegd. Zelf is hij, in naam, erbuiten gebleven. Wanneer wij de lieden bekijken, die de „eer" ontvangen hebben als super verraders te boek te mogen staan, dan komen wij in de eerste plaats alweer tot onze oude conclusie dat het aantal mannen-om-Mussert, die in staat zijn een post van enige betekenis te vervullen, uiterst gering is. Het zijn altijd maar weer dezelfde: de dubbele verrader Van Genechten (die er meer eventjes zijn commissarisschap van Zuid-Holland bij zal aanhouden): Rost van Tonningen (die ook nog president van Nederlandse Bank en Nederlandse Oost Compagnie zal blijven); Ravenswaay, die voor de oorlog om niet biezonder eervolle reden zijn betrekking bij Philips moest verlaten (en die ook nog burgemeester van Utrecht blijft); Seyffardt, de bejaarde generaal-verrader; J. H. Woudenberg, bijgenaamd „de smokkelaar"; Geelkerken, die aardig carrière heeft gemaakt van commies ter provinciale griffie tot secretaris van staat, en verder de bekende namen: Croin, Keyer, Hanneman, Carp, Van der Vegte, Roskam etc., Goedewaagen, blij gemaakt met het zolang begeerde professoraat, is er niet bij. Dit zijn de beste mensen die de N.S.B. bezit.

Veel meer zijn er niet. En zo ontwikkelt zich op de drassige bodem van geestelijke corruptheid, machtsbegeerte en verraderschap een bonzendom en een cumulanten-kliek, waarvan in de „demoliberale" staat geen sprake van zijn. Hoe dikwijls heeft Vova die „demoliberale" staat niet dáárom juist aangevallen!

* * *

Eén echt (marionetten) ministerie is dit nog niet. Mussert moest een nieuwe naam ervoor bedenken om het feit te verdoezelen dat hij zijn „hoogste ideaal" (nog) niet heeft bereikt. Prof. Dr. Gerbrandy heeft in zijn onmiddellijk reagerende rede voor Radio-Oranje op dit feit gewezen, zeggende dat de Duitsers in Nederland nog niet zo ver zijn gegaan als zij een jaar geleden in Noorwegen gegaan zijn en onze Minister-President heeft Nederland aangespoord zich nu reeds tegen dit gevaar te verzetten, opdat het geen werkelijkheid worde.

Evenwel: nationaal-socialisten hebben zich nooit erg gestoord aan namen, noch aan staatsrechtelijke differentiaties en het zal de practijk moeten zijn, die uitwijst in hoeverre dit „secretariaat van staat" zich onderscheidt van een ministerie.

Dit staat in ieder geval vast: hoe ook de naam en welke ook de staatsrechtelijke plaats van Musserts nieuwste schepping zij: de Duitsers zullen de touwtjes blijven hanteren en niets wat hun onwelgevallig is, zal door den verrader Carp cum suis kunnen worden verricht.

In zekere zin is deze gehele geschiedenis — van onze verte uit bezien — lichtelijk grotesk in het licht van de glorende geallieerde overwinning. Nu Duitsland de schemering van dit licht gaat ontwaren, benoemt het zijn ijdele, baantjesbeluste, handlangers om niet alleen de kastanjes uit het vuur te halen, doch ook om mensen en goederen uit Nederland weg te slepen, als kanonnenvlees en brandstof voor zijn oorlogsmachine.

Wij, op onze afstand, zijn geneigd om deze dingen te bespotten, en er badinerend, om te glimlachen. Dit is niet juist. Want wie in Nederland zijn, kunnen deze afstand niet nemen en hen zal Musserts tijdelijke macht (of: afgeleide macht) treffen zolang Mussert in staat zal blijven deze, achter de bajonetten en de soldatenlaarzen der Duitsers, te oefenen. Dáárvoor duurt zelfs één maand te lang. En eer dat de schemering van het ochtendgloren zich verbreed zal hebben tot de volle dageraad der volksbevrijding, kan het, en zal het ongetwijfeld, nog menige maand duren.

Wanneer wij dit bedenken, dan moge Musserts nieuwe phase-van-macht historisch gezien grotesk en lachwekkend zijn, doch dan is deze dit in feite zeker niet. Het Nederlandse volk gaat ongetwijfeld een harde tijd tegemoet. Verraders en hielenlikkers zijn meestal nog wreder en nog meedogenlozer dan overwinnaars en onderdrukkers. Eergevoel kan van hen niet worden verwacht. Het Nederlandse volk heeft voor hete gevaren gestaan. Het is er, met opgeheven hoofd, doorhéén gegaan. En daardoor is het gehard en gelouterd. Hierop is onze verwachting gegrondvest dat het ook deze vernedering zal kunnen doorstaan.

* * *

De Nederlandse Regering te Londen heeft, bij monde van Professor Gerbrandy den overheidsdienaren in Nederland bevolen thans alle mogelijke obstructie te voeren. Niet verzocht is niet aangeraden, doch bevolen. Dit is een nieuw Londens geluid. Tot nu toe heeft onze wettelijke regering — terecht — begrepen, dat zij, niet in Nederland zijnde, moeilijk kon regeren in Nederland. Zij kon raden en wegen wijzen, zij kon zorgen en aansporen doch bevelen niet. Thans heeft zij dit wel gedaan en onzes inziens terecht.

Ongetwijfeld zullen er sceptici zijn, die zeggen dat men zonder hand geen vuist kan maken. Doch deze vergeten dat het Nederlandse volk van zijn wettige regering verwacht en wenst dat deze krachtig en welbewust optrede. Het is dan ook aan geen twijfel onderhevig dat Nederland dit krachtige bevel uit Londen niet alleen met genoegdoening zal hebben vernomen, doch dat het ook tot het uiterste zal gaan met het op te volgen.

De naaste tijd zal leren welke gevolgen dit zal hebben: hoever het Nederlandse volk zal gaan en hoever de verdrukker en zijn hielenlikkers zullen gaan. Wij gaan een tijd van enorme gespannenheid en hevige dramatiek tegemoet.

[1]) De schrijver van dit artikel is Hoofd van de Gouvernementspersdienst in het Staatsdeel Curaçao, doch gaf ons te kennen, dat zijn belangwekkend artikel niet-officieel is, en dus uitsluitend als een studie van den Heer Mr. E. M. Elias dient te worden beschouwd. — Redactie Amigoe.

NEDERLAND.

DRIE NEDERLANDSE VLIEGERS VERONGELUKT.

Drie Nederlandse vliegers zijn te Jackson (Massachusetts) in de Verenigde Staten van Noord-Amerika verongelukt: Sergeant M. J. H. Krauth (27 j.); Sergeant M. J. Birkes (27 j.) en Korporaal W. W. H. Woltering (22 j.).

GEEN SPRAKE VAN BUIT DELEN.

De Londense „Times" schrijft in een hoofdartikel: „Trade within the axis": „Ten opzichte van sommige aspecten van handel in het Verre Oosten hebben Duitslands Aziatische bondgenoten hun standpunt reeds duidelijk gemaakt. Zo hebben zij openlijk medegedeeld, dat zij overdracht van aandelen in Nederlands Indische ondernemingen niet erkennen, wanneer deze overdracht na het uitbreken van hun oorlog met Nederlands Indië heeft plaats gehad — een verklaring, die onmogelijk pleizierig kan zijn voor Duitse beleggingsjagers, die, met regeringstoestemming zich zulke beleggingen reeds hadden verworven. Later heeft Tokio de omzetting van een aantal Nederlandse en Noordamerikaanse ondernemingen in „zuiver Japanse" afgekondigd. De „open deur is voor de Japanners een uitgang en niets anders. Er is geen plaats voor vreemde gasten, hoe vriendschappelijk men de verhouding tot deze ook wil noemen in de banketzaal der „gezamenlijke economie". Alleen Japanners en hun Aziatische klanten zijn daar toegelaten — de Japanners voor de maaltijd en de klanten voor de paar kruimeltjes, die op de vloer vallen."

NIEUWTJES, DIE ONS INTERESSEREN.

— Bij Koninklijk Besluit zijn 12 officieren en lageren in rang van het Nederlands Indische vliegwapen wegens betoonde moed onderscheiden met vliegerkruisen en bronzen kruisen.

— Het Departement van Financiën is overgebracht van Den Haag naar Deventer.

— Bij landbouwers, die de regeling omtrent de verplichte aflevering van melk en vlees hebben overtreden, is vee gerequireerd. Dit had o.a. plaats te Vleuten en te Maartsendijk.

— Er is een „Nederlandse Visserij Maatschappij" opgericht, ter beoefening van de visvangst in Oosteuropese wateren. Uiteraard zijn aandelen en commissariaten in handen van bekende N.S.B.-ers.

— Sedert Mei 1940 is de Nederlandse pluimgedierte-stapel met niet minder dan negentig procent verminderd.

— Van den Nederlandsen Consul te Dakar is bericht gekomen, dat alle Nederlanders daar het goed maken.

— De Duitsers hebben enkele duizenden Nederlandse verpleegsters gemobiliseerd voor tewerkstelling aan het Russische front.

— Alle Nederlanders in Noord-Afrika tussen 18 en 42 jaar zijn opgeroepen zich gereed te houden voor inlijving in de Nederlandse krijgsmacht.

— Joris Ivens heeft een grote, officiële film voor de Canadese Regering over de Canadese Marine voltooid.

FILM

„Romeo and Juliet" (West End) is reeds eerder vertoond op Curaçao, doch verdient desalniettemin opnieuw de aandacht, omdat het een biezondere film is. Vaak worden hier rolprenten vertoond, die men, na één keer gezien te hebben, voor geen geld een tweede keer wenst te aanschouwen. Doch hier is een film waar men niet moede van wordt, evenmin als de wereld er moede van geworden is telkens weer het beroemde toneelstuk van Shakespeare te zien.

Wie heeft nooit gehoord het verhaal van Romeo en Juliet, 's werelds bekendste geliefden, die, niettegenstaande de eeuwige vijandschap tussen hun wederzijdse families, de Montagues en de Capulets, elkaar tot in de dood trouw bleven.

Gedurende drie eeuwen door de grootste liefdesgeschiedenis is het verhaal gemaakt tot een film van tere schoonheid en charme, van dramatische kracht en roerende actie, zó dat het een onvergetelijke herinnering moet blijven voor allen, die haar zien. Hierin hebben in de grootste mate bijgedragen Norma Shearer en Leslie Howard, die niettegenstaande hun gevorderde leeftijd zulk jeugdig spel te zien geven, dat jongeren het moeilijk zouden kunnen hebben verbeteren.

Vooral Norma Shearer toont een actrice van het zuiverste gehalte te zijn in de vertolking van Shakespeare's onsterfelijke heldin en weet de figuur van het toneel op schitterende wijze echt leven in te blazen.

John Barrymore als de ontuchtige, pikante Mercutio, Basil Rathbone als de vurige Tybalt, wijlen Edna May Oliver als de comieke Gouvernante, Reginald Denny als Benvolio, C. Aubrey Smith als Lord Capulet, Ralph Forbes als Paris, Henry Kolker als Friar Laurence en Voilet Kamble Cooper als Lady Capulet geven allen goed spel te zien onder de kundige regie van George Cukor.

EMMASTAD

WACHTDIENSTEN: Za. en Zo.:

Telegram Afdeling:

6.2: Hr. Carrière, tel. 553, Hotel kamer 29.

7.2: Hr. Pons, tel. 675, Amalia van Solmslaan 13.

Shipping & Supplies: Hr. De Roos, tel. 417, Negropont 33A.

Scheepvaart Afdeling:

6.2: Hr. Pruis, tel. 299, Emmastad 14.

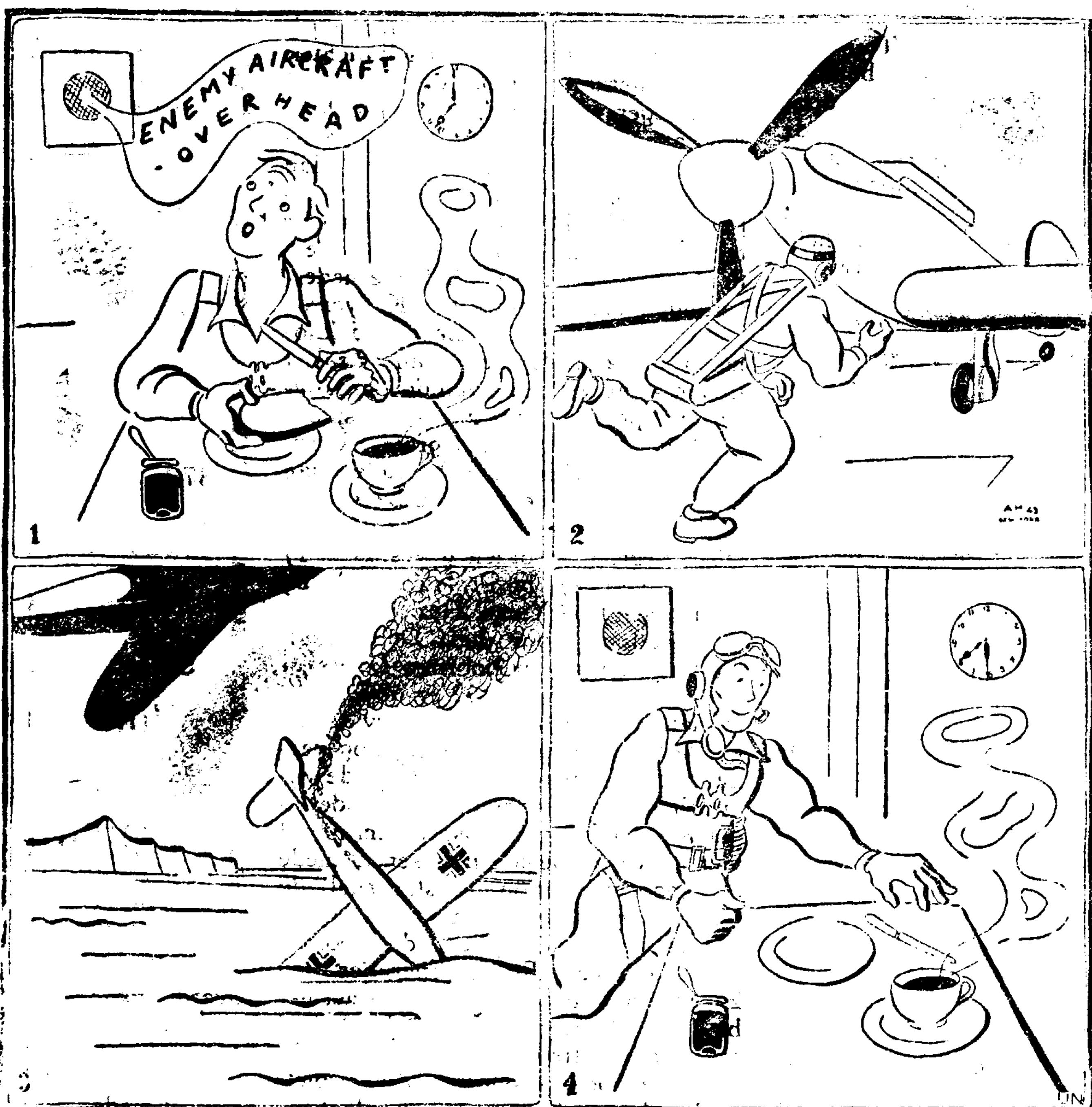
7.2: Hr. v.d. Harst, tel. 701, Emmastad 104.

Dok Afdeling: Hr. D. J. Egge en Hr. J. v.d. Veen, tel. 431.

Prot. Gem. Emmastad: Kerkdiensten: Zondag 7 Februari 1943 9.30 uur en 17 uur Hernhutter liturgie. In beide diensten bediening van de Heilige Doop. Voorganger Ds. C. Th. Steenstra.

GENEESKUNDIGE DIENST.

De dienst in het stadsdistrict wordt waargenomen van 6 Februari 18 uur tot 7 Februari 20 uur door den Gouvernements-geneeskundige E. van der Kuyp, Kortijn 3, telefoon No. 2331.

TUSSEN TWEE BOTERHAMMETJES DOOR.

Uit een Engels blad: Een vriend op vacantie vertelde het volgende:
In het hotel, waar hij verbleef, woonde een Tsjechische vlieger. Op een morgen juist na het eten van zijn eerste boterham, hoorde de Tsjechische vlieger een Duits vliegtuig boven het stadje komen. Binnen een ongelofelijk korte tijd rende hij naar zijn vliegtuig, steeg met zijn gevechtsvliegtuig de lucht in en voordat de Duitser zijn derde bom kon afgooien, schoot de Tsjech hem de zee in. Nog geen half uur later zat de Tsjechische vlieger weer veilig en wel aan de ontbijttafel voor zijn tweede boterham.